

Jeg har en drøm

De fleste av oss har lært om talen «I have a dream» hvor Martin Luther King forteller om hvordan han drømmer om et samfunn hvor rasisme ikke finner sted. Han ønsker at samfunnet skal endre seg. På samme måte har jeg en drøm om hvordan vårt norske samfunn skal endre seg. Hvordan samfunnet vårt skal hjelpe dagens ungdom på best mulig måte.

Jeg har en drøm om at samfunnet skal bli en trygg plass som ikke forventer at alle ungdommer skal være god i alt. Samfunnet i dag mener at alle skal leve «perfekte» liv, og har satt flere uoppnåelige krav for denne livsstilen. Ikke bare dagens ungdom, men alle medlemmer av samfunnet må være god i alt. De skal ha et vellykket sosialt liv, prestere på jobb, skole og idrett, ha god økonomi og fine hjem. På en måte framstiller samfunnet at nettopp denne livsstilen er nøkkelen til et lykkelig liv, men er det virkelig det?

Jeg har en drøm om at samfunnet skal slutte å dømme oss unge. Slutte å fortelle oss at vi ikke er god nok, pen nok eller flink nok. Den «perfekte» livsstilen tillater ingen å ha feil eller begå tabber. Samfunnet minner oss konstant på alt vi gjør feil eller hvordan vi kunne gjort det bedre. Tabber glemmes aldri og rykter spres som ild i tørt gress. Vi framstiller oss selv som feilfri og ser ned på de som gjør feil, men er det virkelig sånn at noen er feilfri?

Jeg har en drøm om at samfunnet skal bli en plass hvor *alle* er akseptert. Da tenker jeg ikke nødvendigvis på ulike kulturer, opprinnelighet eller religioner, men at alle ungdommer blir akseptert. At alle ungdommer kan være seg selv uten å frykte dømming av andre ungdommer, voksne eller samfunnet. Ungdommer som begår feil eller tabber skal ikke bli utstøtt, men tilgitt. 2-er og 3-er elever skal ikke bli dømt til å være dumme. Unge som ikke tilfredsstill alle krav skal ikke bli dømt til å være late. Vi er nødt til å slutte å dømme ungdommer uten å vite historien bak.

At vi ungdommer skal kunne prestere i alt til enhver tid er nesten umulig å forvente, men blir likevel forventet. Det er ingenting å skjule at holder du ikke mål, vil samfunnet dømme deg. Uten å ta hensyn til faktorene som de fleste ungdommer er preget av i dag; press, stress, bekymringer og andre problemer.

Jeg har en drøm om at samfunnet skal bli en plass hvor press ikke finner sted. Jeg vet at dette er usannsynlig, men jeg drømmer likevel om å kunne leve i et samfunn hvor man ikke trenger den veltrente kroppen, gode karakterer, dyre klær, det nyeste av teknologi, drikke alkohol, ha sex, være best i idrett eller å ha et rikt sosialt liv for å bli sett på som "vellykket". Press er en naturlig ting i et samfunn som har vært til i alle år, men er det nødvendig å sende ut *negative* press som ødelegger for ungdommene?

Hvordan kan vi, medlemmer av samfunnet, finne oss i at vi presser mindreårige til å debutere med alkohol, rusmidler eller sex? Hvordan kan vi finne oss i at ungdommer sulter seg selv, tar sitt eget liv eller trener altfor mye fordi at de ikke ser ut som supermenneskene vi framstiller som normale? Hvordan kan vi finne oss i at ungdommer fyller livene sine med stress og bekymringer på grunn av presset vi sender ut?

Jeg har en drøm om at samfunnet skal bli en plass hvor vi nordmenn bryr oss. Bryr oss om andre medlemmer av samfunnet. Bryr oss om hvordan andre har det. Hvis vi, både unge og gamle, kunne blitt litt mer omtenksum og kjærlig ville samfunnet vært en bedre plass. Norge er et land med få innbyggere, likevel er vi lite inkluderende og vennlige mot hverandre. Vi burde skape en kultur hvor nordmenn støtter nordmenn, uavhengig av man kjenner hverandre eller ikke. Spesielt må unge støtte andre unge. Vi unge er nødt til å slutte og undertrykke andre ungdommer, men heller støtte og hjelpe.

Jeg har en drøm om at samfunnet skal ta oss unge på alvor. Vi hører ofte «du vil forstå når du er eldre» eller «det er en voksen sak», noe som sikkert ofte stemmer. Jeg mener likevel at vi unge har retten til å bli inkludert, tatt på alvor og hørt. På samme måte som at vi unge lærer av voksne, kan voksne lære av oss unge. Flere av dagens ungdom holder inne på mange gode ideer, meninger eller andre ting som aldri vil komme fram siden de ikke blir hørt eller tør å ta det opp.

Jeg drømmer om et samfunn hvor unge og voksne samarbeider. Et samfunn hvor ikke bare vi unge lærer av voksne, men også voksne av unge. Et samfunn hvor ungdom kan ha noe å si i viktige avgjørelser, spesielt de som angår oss. Da tenker jeg ikke bare på avgjørelser om kantina skal selge tacobaguetter eller pizza på fredager, men viktige politiske avgjørelser som vil påvirke oss i fremtiden.

Jeg har en drøm om at samfunnet skal bli en plass hvor unge kan ha en god oppvekst. Ja, ungdommene i Norge er utrolig heldige som lever i et så godt land. Vi har et land som tar vare på oss alle. Vi har fri skolegang og tilgang på mange midler, men dette er ikke nok. Norge mangler støttende samfunn som hjelper *alle* ungdommer til å bli voksne, ikke bare de sterkeste og mest vellykkede. Samfunnet må slutte å trykke oss ungdommer ned, men heller hjelpe oss opp og fram. Samfunnet er nødt til å slutte å sende ut negativt press, unødvendige bekymringer og andre problemer som kan ødelegge ungdommen.

De fleste skjønner at et perfekt samfunn er vanskelig og skape, kanskje nesten umulig. Men vi burde ikke si oss fornøyd med samfunnet vi har i dag. Det er mye som fortsatt kan endres og forbedres. Små endringer i samfunnet kan være store for flere av ungdommene.

Så kjære deg som leser dette, ung eller gammel, vær så snill og hjelp det fantastiske landet vårt til å bli enda bedre. Hjelp meg å oppnå drømmen min, som jeg tror jeg deler med et stort antall andre ungdommer. Hjelp Norge til å bli et land hvor alt og alle er godtatt, og unge kan vokse opp i gode, trygge miljøer. Kun på den måten vil vi unge bli gode voksne og styre landet på en god måte i fremtiden.